

אמאני אבו רחמה

אימייל מהתופת

עזה, 13/1/2009

מרחבא

אתמול חזר החשמל לבית אחרי ששה ימים רצופים בלי חשמל. תיקנו את הקו בתיאום עם הצלב האדום. האור בבית חזר באופן מפתיע. צחקנו בהיסטריה והתחלנו לרוץ, לא יודעים מה כבר נספיק לעשות.

מילאנו את הסירים במים, חיממנו והתרחצנו.

המים חזרו היום לכמה שעות. המשכנו לחיות.

היום הכנתי בצק. בפעם ראשונה בחיי. לקחתי קצת קמח מהשכנה. הלחם לא יצא טוב. דיכאוני התעצם עוד יותר.

בינתיים אנחנו לא מבשלים כי אין גז. חיים על קופסאות שימורים והמאכלים הפלסטיניים האותנטיים: שמן זית וזעתר, זיתים ודברים כאלה.

אני עייפה מאוד. היום בכיתי מחוסר השינה ומרעש הקטנים ומפחד ומטרור.

הורי בסעודיה ואני לבדי בעזה עם שלושה ילדים. אני לא יכולה לעזוב אותם

כדי להביא דברים, וכמעט בלתי אפשרי לבקש ממישהו להביא לי משהו.

אני יודעת שאני מטרידה אותך בקיטורים שלי אבל אני פשוט רוצה להתפוצץ.

מים מתוקים הם סיפור, והמים המלוחים – עוד יותר, והשעמום והפחד.

גם עכשיו, כשאני כותבת, ההפצצות אינן מפסיקות. אני כותבת ואיני רואה

את האותיות מרוב דמעות.

אמבולנסים. מוות בכל מקום והלוויות דחויים.

אני רוצה לישון בלי פחד. רוצה ללכת לישון ולהתעורר ולמצוא שיש גז או

חשמל מספיקים להכנת כוס קפה.

דבר איתי עד שהמשבר יעבור. אולי כך ייקל לבדידותי.

ליל אתמול היה עוד לילה של מלחמת עולם בין שתי המעצמות – עזה וישראל.

אני מדגישה בהתרגשות גדולה לכל מי שמדבר איתי מבחוץ כי אכן זו מלחמה.

מלחמה אמיתית!!! כולם מתפלאים על התרגשותי.

אחי אומר לי: "מי אמר שזו בדיחה? אנחנו יודעים שזו מלחמה." אני: "לא. זה לא מה שאתה מדמיין. זו מלחמה כמו המלחמות בסרטים! סרטי השיגעון האמריקאיים!! כמו סיפורי האימה!! עשרות מטוסים ענקיים מגיחים יחד! רעשיהם כמו רעם. העיר הנואשת רועדת מהים עד הגדר, הגבול הבין-לאומי בין שתי המדינות. המבנים ומגדלי המסגדים רועדים. כל החלל רועד. הציפורים והיונים בורחות." (ראיתי כמו עיני תרנגול היסטרי ומסביבו תרנגולותיו צורחות ורצות על גג הבית השכן).

מטוסי הקרב של האויב מפציצים מטרות צבאיות מדויקות ללא שום פספוס (מסגד, בית ספר, עמותת צדקה, בית מלאכה, נגריה, והכי חשוב – כל אזור מאוכלס, כל קבוצת ילדים משחקים. אשה. אלוהי. הנשים הן המטרה הכי חשובה של המלחמה הזאת, כי הן מייצרות את הנשק להשמדה המונית בעזה, הן יולדות הרבה ילדים, שאינם כמו כל הילדים, ילדים שאינם פוחדים ואינם בוכים ואינם צורחים, ילדים שעוקבים אחרי מטוסי הקרב המפציצים אותם, ילדים הרוחים את ילדותם לזמן אחר בעולם הזה, ואם לא בעולם הזה, כי אז העולם הבא מחכה להם.

ראיתם? הנשק להשמדה המונית בעזה היה מוגדר, לא מוסתר. לכן לא הצטרכנו פקחים בין-לאומיים לפני המלחמה, והמצור עלינו לא היה ארוך. רק שלוש שנים. גם קמפיין יחסי הציבור היה קל ונחמד. לבני אמרה שאנחנו מהווים איום לכיטחון ולשלום העולמיים וכי אנחנו מאיימים על הביטחון הלאומי של המדינות השכנות (לבני דיברה בשם מדינות אלה) וכי אנחנו פשוט צריכים למות. לבני הצהירה כי לא תרשה לנו להתקיים על גבול מדינתה, מעצמתה. קיומנו מפריע לחלומותיה ולחלומות הכובשים, ומטריד את האיילה השחורה בושינגטון. הם דואגים לעתיד. מי יודע, אולי יתרחש הנס והטילים שלנו יגיעו לבית הלבן. למה שלא יכו בנו כבר מעכשיו? העולם הסכים עם לבני והתאים את החלטותיו לרצונה והרשה לה להרוג, להרוג, ושום דבר אחר.

הלילה התחיל אחרי יום כמעט שקט במרכז העיר. צחקנו קצת בכוקר. יש מים ויש חשמל וגם טלוויזיה. השבח לאל. כולם מדברים על לחצים בין-לאומיים ועל זה שהמבצע מתקרב לסופו. אני אומרת לעצמי: אולי זה יעזור. אולי זו ההתחלה. בבית אין לחם. אני מביטה מבעד לחלון. גברים, נשים וילדים עוברים ברחוב. כל אחד מהם מחזיק בשקית לחם קטנה. אני אומרת לעצמי: הם איטיים. זמן רב חולף בין ילד אחד לילד אחר. נראה שהדבר לא קל.

אני מסתכלת על ילדי הישנים, מה יאכלו היום?
עכשיו מתחיל מסע החלופות המפחידות. אם אצא להביא לחם ואז תתחיל
ההתקפה באזורנו, או באזור המאפיה, לא אהיה לידם. אני לא יוצאת. נסתדר
גם היום. לא, בכל זאת אצא! שעות הבוקר המוקדמות הן בדרך כלל שקטות.
אזדרזו.

אני מתלבשת מהר ויוצאת. אני הולכת מהר, רצה קצת ולא מאמינה למראה
עיני; התור ללחם משתרך על פני שניים או שלושה רחובות. אני עומדת בתור
מיואשת. שוב מתלבטת. אם התור נתקע לא אשוב לפני הצהריים. עדיף לחזור
עכשיו, גם בלי הלחם.

אסתדר. אכין זלאביה [בצק מטוגן בשמן], מוחמד אוהב אותה.
"אבל אמא, זה לא אוכל."

"לא נורא מוחמד, נאכל עכשיו ונראה אולי נמצא פתרון."
"בסדר. המלחמה הזאת נמשכת יותר מדי זמן כבר. אלוהים!"

החשמל נותק ואחר כך המים, ושוב מתחדש מעגל האימה.
בתי הבכורה: "אמא, תכבי את הרדיו, הסוללה תיגמר ואיפה תטעני אותה?
הגנרטור של המכולת לא עובד יותר. הסולר שלו אזל."
"אני לא יכולה. אולי יקרה משהו. אני חייבת לדעת."
"אמא, את מחפשת דאגות. לא מספיק לך מה שיש."

הבנות שלי מעסיקות עצמן בציור. התחביב שלהן. הן מציירות כל היום. אני
שומעת אותן: "תיזהרי, אם הצבע הזה ייגמר, אין מאיפה להביא."
"תשמרי גם את על הנייר, תפסיקי לגזור."

שעמום. שעמום. שעמום. על מה אני צריכה לחשוב. על איזו בעיה? מאיפה
להתחיל.

הקריין: "ישראל שורפת את הבתים אחרי שהחיילים מבצעים חיפוש בתוכם.
העשן ממלא את שמי עזה וחוסם את האפיק מצד מזרח."
הקריין: "ישראל משליכה פצצות זרחן על עבסאן, שהידים מתחת להריסות,
פצועים וכוויות קשות."

הקריין: "אנו קוראים לכוחות ההצלה ללכת לכיוון לאיזור א־זייתון. הפצצות
אינטנסיביות ופצועים והרוגים מתחת להריסות."
הקריין: "איתי בשיחה על הקו משפחה שקוראת לעזרה: 'אנחנו מוקפים, האש
משתוללת בבית. אנחנו משפחה גדולה, ואיתנו הרבה זקנים וטף ונכים. שלחו את

הצלב האדום. הצבא מונע מהאמבולנסים מלהגיע. בבקשה תעשו משהו. בבקשה." אשה צועקת: "ילדתי צריכה טיפת מים ותרופות. החום שלה גבוה ואני לא יכולה לצאת. הטנקים מקיפים את האזור."

הקריין שלא ישן לילה שלם, ואולי כמה לילות, קורא בשמות האנשים. קריאות שאינן מגיעות לשום מקום.

אקלל עכשיו את החושך. למה לא אכין לחם בעצמי. אכין את הבצק ואחכה. אולי יחזור החשמל עוד מעט.

אני מוציאה לפועל את הפרויקט הקטן שלי. אני מסיימת ומחכה. השעה ארבע אחר הצהריים. חשמל! יאללה, מהר, אני צריכה את הלחם לפני שתהיה עוד הפסקת חשמל. הבצק לא תפח. הפרויקט שלי נכשל! לא נורא, אבשל בורגול לארוחת הצהריים. ובעניין ארוחת הערב, נחכה ונראה. אולי מישהו יביא לנו לחם.

שוב חושך. אין שינה, אין השכמה. לא חיים ולא מוות.

אני כותבת:

גיהינום ללא גשם.

עיני הילדים, חלל בצלחת הליל.

מי שיחרר את הרוע להשתולל בין היום והלילה?

מי הורה לשחוט את הילדים?

מי שפך את הדם על המדרכות?

מי הנציח את הבדידות מעל גבולות העיר?

מי נופף בדגלי החורבן?

מי הכביר את הגופות באבנים? מי? מי? מי?

רעש הפצצות מתמשך. פיצוצים אדירים. אנחנו שומעים את קולות הברזל

המתחכך בעצמו. נושמים אבק של מבנים שנהרסו. הרעש קרוב מאוד.

מגדלי אלקראמה (הכבוד), גשר שיח' ראדואן. מערב עזה. תותחים וספינות

קרב ומטוסים.

לרגע דמיינתי את עזה צוחקת מהטירוף הזה. עצמתי את עיני. עוד לילה

לוהט. ישראל, שכובשת את העיר כבר יותר מארבעים שנה וצרה על מעבריה זה

שלוש שנים ללא הפסקה, מצהירה שהיא נכנסה למרכז העיר ושחייליה ניצחו.

אולי את עצמם!

מערכת נביל ארמלי